

1

ДЖУНІОР

Кров була всюди. Просякла сорочку, бризнула на штани, і зрештою залишилась під обрізаними нігтями. Ось чому я завжди одягаюсь у чорне з голови до ніг. З будь-яким іншим кольором кров була б надто помітною. А на чорному — лише мокрі плями, які легко пояснити: хтось пролив напій, або машина проїхала повз калюжу і оббризкала мене. Впродовж багатьох років мені доводилося придумувати незліченну кількість виправдань.

На щастя, цього разу це мені не знадобилося — надворі лило як з відра. Над головою спалахувала блискавка, забарвлюючи далекі висотки в сріблясто-білий колір. Грім гнався за нею, розкочуючись у вікнах довколишніх будинків. У такі ночі місто нагадувало Готем. Жорстке, небезпечне.

Я відірвав погляд від грози. Три постаті стояли поруч зі мною на березі річки, всі вбрані в чорне, адже, як і я, засвоїли той самий урок про плями крові. Нерухомі, з мертвими очима, дивились лише вперед, плащі тріпотіли навколо них, мов неслухняні крила. Ще одна блискавка розітнула небо, обдавши нас сріблом. Ми були більше схожі на зграю

стерв'ятників, готових накинутися на мертве тіло, ніж на братів, які мають радіти й святкувати.

Чотири дні. Чотири кляті дні лив дощ, і річка настільки переповнилась стоковими водами, що машину, яку ми щойно скинули у воду, затягувало під поверхню з тривожною легкістю. Може, нам пощастить, і копи подумають, що її власник потрапив під раптову повінь і потонув, а зовсім не те, що ми зробили з ним *насправді*.

На периферії мого зору спалахнула червона іскра. Я повернувся й побачив, як мій молодший брат, Грег, підніс сигарету до вуст.

— Ці штуки вб'ють тебе, — зауважив я.

Він пустив дим за вітром.

— Не раніше, ніж це зробить щось інше.

З цими словами він розвернувся й пішов геть, а Стефан задріботів слідом.

Алек, брат, найближчий до мене за віком, зустрівся з моїми очима крізь відстань, яку вони лишили між нами:

— Ми закінчили?

Я кивнув. Так, ми закінчили. З Томмі Марчетті покінчено. Як і наказав тато.

Алек підняв комір плаща, щоб захистити шию від дощу, і рушив слідом за нашими молодшими братами, залишивши мене спостерігати, як задня частина бімера* Томмі зникає в чорній воді.

Старий покидьок нарешті згинув, остаточно зійшов з дороги, і кращого подарунка на день народження я й бажати не міг.

* Бімер — це розмовне, здебільшого молодіжне або сленгове слово, яке означає BMW (марку автомобіля). — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазнач. ін.

Я почекав достатньо довго, щоб переконатися, чи була машина не збирається незручно виринути на поверхню, перш ніж зайти до складу біля берегу річки. Підлога залита бетоном, а фанерні стіни — такі старі, що під час кожного пориву вітру між щілинами свистіло. Але принаймні дощ на мене більше не лив.

Мої брати стояли під сяйвом флуоресцентної лампи, всі погляди були спрямовані на велику червону пляму поблизу їхніх ніг.

Алек вказав на неї.

— Що ти хочеш, щоб ми з цим зробили?

— Відбілити, — відказав я.

Він попрямував до задньої шафи.

Я глянув на Грега.

— У нього була сильна кровотеча.

Темні очі Грега глянули в мої, коли він знову затягнувся сигаретою.

— У свіжих трупів так буває.

Можливо, я й був Джуніором*, але з усіх нас Грег найбільше скидався на тата, особливо тепер, коли гумор почав зникати з його очей, поступаючись тому ж втомленому, збайдужілому погляду, що давно оселився на обличчях решти з нас.

Алек приєднався до нас, і ми відійшли, поки він виливав цілу пляшку відбілювача на пляму. Закінчивши, кинув порожню тару до іншого сміття, зібраного в кутку. Колись це приміщення належало риботорговцю — до того як занепала місцева промисловість. Тепер воно було у власності одного

* Джуніор — не просто прізвище, а типове американське ім'я, що вказує на сина, названого на честь батька.

з батькових партнерів, який заплющував очі на те, що ми час від часу ним користувалися.

Алек повернувся до мене обличчям.

— Ти все ще хочеш десь зависнути?

Я звів погляд на нього.

— А ти як думаєш?

Він стенав плечима.

— Я не проти, якщо ти теж.

Стефан кинув погляд на Алека, ніби казав: «Ти, блядь, серйозно?», якого той не бачив.

Крім Стефана, Грег спостерігав за мною, чекаючи рішення. Як найстарший я був фактичним лідером. Той, кому батько довіряв найбільше, той, до кого мої брати зверталися за порадою. Я волів, щоб хоча б одного разу хтось інший прийняв кляте рішення, аби мені не довелося весь час так багато думати.

Я перевів погляд на Алека.

— Ні, не хочу нікуди йти. Я наскрізь промокнув і втомився, а поки ми приймемо душ і переодягнемося, буде вже друга година ночі й все зачиняється.

— То ти збираєшся провести свій останній день народження перед тим, як розміняєш третій десяток, сумно й самотньо? — запитав Алек. — Звучить до біса депресивно.

Я похитав головою, починаючи дратуватися.

— Я не провів його на самоті. У нас була сімейна вечеря, а потім ми вчотирьох поїхали на цю веселу маленьку екскурсію. — Він хотів заперечити, але я перебив його. — Ми закінчили. Мені байдуже, що ви троє будете робити решту ночі, але я йду до себе додому. Скажи мамі з татом, що мене не буде кілька днів.

Не дочекавшись відповіді, я пішов. Можливо, це депресивно, але мені хотілося побути на самоті. Я прагнув тиші й усамітнення у власному просторі, і не було жодного способу досягти цього, якщо повернуся до будинку наших батьків з моїми братами-придурками.

Моя квартира знаходилась недалеко від причалу, хвилин десять пішки, і я вже повністю намокнув, тому мені було начхати на дощ. Навіть приємно трохи змерзнути. Літня спека спускалася на місто, і через всю цю воду навколо нас повітря стало нудотним і затхлим. Шторм трохи розвіяв його, але я знав: це тимчасово. Нам пощастить, якщо день-два протримається прохолодна погода, перш ніж температура знову підійметься до дев'яности*.

Повз мене тротуаром неслися люди. Більшість із них згорблені, ніби це якось захищало їх від зливи, але я йшов прямо, сподіваючись, що дощ змие докази моїх гріхів. Блядь, як я втомився. І не через те, що щойно зробив. Це виснаження, яке пробиравло до кісток, гризло мене, як скажений вовк.

Стало цікаво, чи почувався коли-небудь так мій батько. Чи наша «робота» обтяжувала його так само. На відміну від мене, тато не народився в мафіозній родині.

Він викроїв собі місце серед їхніх піхотинців і повільно проклав собі шлях вгору. Тепер саме до нього зверталися впливові люди, коли треба було замести сліди. Але він вважав себе надто важливим, щоб займатися брудною роботою — тож делегував іншим.

* Приблизно 32,2°C.

Безрадісна посмішка торкнулась моїх губ. Звичайно, наша робота не обтяжувала тата. Він не був виконавцем. Це я. Ну, я і мої брати. Основний тягар лежав на нас. Ризик, що нас спіймають і поранять. Ризик ніколи більше не заснути, бо щоразу, коли заплюєш очі, образи того, що ми зробили, виринали на поверхню й погрожували потопити нас у глибинах власних спогадів.

А може, справа тільки в мені. Можливо, я був похмурим виродком, бо замість того, щоб провести свій день народження в місті, як планував, провів його на причалі, породжуючи собі ще більше кошмарів.

Я похитав головою й зосередився на тому, що мене оточувало. Ця частина міста була старою — і не в хорошому сенсі слова, а в тому забутому значенні, що досі уникла джентрифікації*, яка охопила інші райони.

Цегляні будинки тіснилися впритул до вулиці, мали лише кілька поверхів заввишки. На тротуарі збиралися калюжі, віддзеркалюючи неонове сяйво сусідніх вивісок магазинів. Невеличкі групи людей тулилися під навісами, курили цигарки або розмовляли з друзями, перечікуючи, коли закінчиться дощ.

Робітничий район, переважно іммігрантський, і вулиці були доказом цього. Гарне місце, щоб загубитися, залишитися непоміченим, і саме тому я винаймав тут квартиру.

* Джентрифікація — процес оновлення старих міських районів, що часто призводить до підвищення цін і витіснення мешканців із нижчими доходами.

Здебільшого тато любив тримати нас поруч — параноїдальний старий. Незважаючи на те що нам було вже за двадцять, ми з братами все ще часто спали в наших дитячих спальнях. Я тримався на відстані в такі ночі, як сьогодні, коли мені потрібно було зникнути, очистити голову на деякий час, перш ніж знову зможу бути поруч з іншими людьми. Міські пейзажі й шум нагадували, що світ не стоїть на місці далі. Що люди тут живуть своїм життям, блаженно не усвідомлюючи темряву, яка вирує просто під носом. Це давало надію, нагадувало, що в житті є щось більше, ніж смерть, розруха й перманентна загроза провести решту своїх днів за ґратами.

Діставшись непомітних дверей, захованих між ювелірною крамницею й пекарнею, я був більш ніж готовий сховатись від дощу. Там нагорі за вузькими сходами розташовувалася моя маленька квартира-студія — темна й затхла, із запахом цвілі в повітрі, що свідчила про занедбаність. Коли я був тут востаннє? Місяць тому? Два? Ця весна проминула як у тумані, розпочавшись із випадкового вбивства, яке скоїла моя кузина-ідіотка Елі та її хлопець. Їхньою жертвою був серійний вбивця, але також нащадок сім'ї з мільярдними статками, і вся моя сім'я витратила купу часу й ресурсів, щоб переконати федералів, що Бредлі Блум все ще живий і переховується від них. За цей час параноя батька сягнула нових висот, він майже не випускав з поля зору жодного зі своїх дітей. Я, напевно, отримав би прочухана, що не прийшов саме сьогодні, але мені необхідно побути наодинці.

Я клацнув вмикач біля дверей і відчув полегшення, коли сусідня лампа спалахнула. Принаймні